

Sygn. akt II KK 543/22

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 11 stycznia 2023 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Tomasz Artymiuk (przewodniczący)
SSN Marek Pietruszyński (sprawozdawca)
SSN Eugeniusz Wildowicz

Protokolant Emilia Bieńczak

w sprawie **O. M.**

skazanego za przestępstwo z art. 62 ust. 3 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii

po rozpoznaniu w Izbie Karnej w dniu 11 stycznia 2023 r.

na posiedzeniu w trybie art. 535 § 5 k.p.k.

kasacji Prokuratora Generalnego wniesionej na niekorzyść skazanego od prawomocnego wyroku nakazowego Sądu Rejonowego dla Warszawy Pragi - Północ w Warszawie z dnia 15 marca 2022 r., sygn. akt III K 223/22,

**uchyła zaskarżony wyrok nakazowy w części dotyczącej
orzeczenia o karze i sprawę w tym zakresie przekazuje Sądowi
Rejonowemu dla Warszawy Pragi - Północ w Warszawie do
ponownego rozpoznania.**

UZASADNIENIE

Sąd Rejonowy dla Warszawy Pragi – Północ wyrokiem nakazowym z dnia 15 marca 2022 r. sygn. III K 223/22 uznał O. M. za winnego popełnienia czynu

zarzuconego mu w akcie oskarżenia czynu, tj. posiadania narkotyków w postaci 0,11 gr heroiny – zakwalifikowanego z art. 62 ust. 1 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii i przyjmując, że stanowi on wypadek mniejszej wagi, skazał go na karę grzywny w wymiarze 50. Nadto orzekł przepadek na rzecz Skarbu Państwa dowodów rzeczowych, zaliczył oskarżonemu na poczet orzeczonej kary okres rzeczywistego pozbawienia wolności w dniu 7 stycznia 2022 r. w godz. 9:50 – 16: 35, uznając ją za wykonaną w wymiarze dwóch stawek dziennych oraz zwolnił go od zapłaty kosztów sądowych.

Wyrok ten uprawomocnił się z upływem terminu do złożenia sprzeciwu.

Od tego wyroku kasację na niekorzyść skazanego wniósł prokurator Generalny, zarzucając rażące i mające wpływ na treść wyroku nakazowego naruszenie prawa procesowego, a mianowicie art. 504 § 1 pkt 5 k.p.k., polegające na orzeczeniu wobec O. M. za popełnienie występku z art. 62 ust. 1 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii kary grzywny w wymiarze „50” bez doprecyzowania, że wskazana wartość odnosi się do liczby stawek dziennych oraz bez jednoczesnego określenia wysokości jednej stawki dziennej, w następstwie czego doszło do rażącej obrazu prawa materialnego tj. art. 33 § 1 k.k., skutkującej niemożliwością prawidłowego wykonania wyroku.

W konkluzji skarżący wniósł o uchylenie zaskarżonego wyroku, w zaskarżonej części i przekazanie sprawy w tym zakresie Sądowi Rejonowemu dla Warszawy Pragi – Północ w Warszawie do ponownego rozpoznania.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje.

Kasacja okazała się oczywiście zasadna, co umożliwiało jej uwzględnienie na posiedzeniu po myśli art. 535 § 5 k.p.k.

Argumentując za takim rozstrzygnięciem wskazać należało, że art. 33 § 1 k.k. stanowi, iż grzywnę wymierza się w stawkach dziennych, określając liczbę stawek oraz wysokość jednej stawki; jeżeli ustawa nie stanowi inaczej, najniższa liczba stawek wynosi 10, zaś najwyższa 540. Zatem przy wymierzaniu kary grzywny muszą być uwzględnione dwa elementy, zarówno liczba stawek, jak i wysokość jednej stawki. Orzekając karę grzywny Sąd w pierwszej kolejności ocenia stopień bezprawności czynu, czemu daje wyraz w liczbie orzeczonych stawek, a następnie ustala stawkę dzienną, biorąc pod uwagę dochody sprawcy, jego warunki osobiste,

rodzinne, stosunki majątkowe i możliwości zarobkowe. Orzekanie jest zatem dwuetapowe, przy czym etapy są względem siebie rozłączne, co wynika z odmiennych kryteriów decydujących o liczbie stawek oraz ich wysokości. Dolegliwość kary wyraża się zatem iloczynem stawek i ich wysokości.

Wskazać również należało, że zgodnie z treścią art. 504 § 1 pkt 5 k.p.k. wyrok nakazowy powinien zawierać wymiar kary i inne niezbędne rozstrzygnięcia. Rozstrzygnięcie co do wymiaru kary należy rozumieć jako wskazanie rodzaju kary, jaką sąd orzeka oraz określenie jej rozmiaru w sposób precyzyjny i zrozumiały, umożliwiający jej prawidłowe wykonanie. Wymóg ten wiąże się ściśle z rozwiązaniami prawa materialnego, których niespełnienie stanowi rażące naruszenie tej sfery prawa (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 4 lutego 2010 r., V KK 301/09, OSNKW 2010, z. 6, poz. 52).

Przenosząc te rozważania na grunt tej sprawy, podnieść należało, że Sąd pierwszej instancji wymierzył oskarżonemu karę grzywny w wymiarze „50” bez określenia czego ta liczba dotyczy i bez określenia wysokości jednej stawki dziennej z rażącym naruszeniem i mającym wpływ na treść wyroku art. 504 § 1 pkt 5 k.p.k., a w konsekwencji także art. 33 § 1 k.k., z uwagi na to, że nie określił czego dotyczy liczba „50”, ani nie określił wysokości jednej stawki, co uniemożliwiało wykonanie wyroku, z uwagi na brak możliwości określenia kwoty grzywny w polskiej walucie.

Uchybienie to nie mogło zostać konwalidowane w drodze sprostowania oczywistej omyłki pisarskiej, gdyż nie może zostać sprostowane w tym trybie orzeczenie co do kary w sytuacji konieczności jej zmiany lub uzupełnienia. Jak podniósł to Sąd Najwyższy w wyroku z dnia 3 czerwca 2015 r., sygn. III KK 7915, OSNKW 2015, z. 10, poz. 87) sprostowanie oczywistej omyłki pisarskiej nie może sprowadzać się do rzeczywistej ingerencji w materialną treść wyroku np. zmiany lub uzupełnienia orzeczenia co do kary.

Uwzględniając całość wyводу należało uchylić zaskarżony wyrok i sprawę w zaskarżonej części – w zakresie orzeczenia o karze – przekazać Sądowi Rejonowemu dla Warszawy Pragi – Północ w Warszawie do ponownego rozpoznania.

Z tych względów orzeczono jak na wstępie.